

TÜKÖRBŐL

Mikor céljaid már megszűnnek totemoszlopok lenni
és néha mintha nem is léteznének
még ne hajtsd le a fejed
még ne vágd zsebre kezéd
mert a vereségek még meggyötörnek

Ne tanítsd magad tovább
hogyan vegyél föl fapofát
mert megszokod
és majd nem tudsz
csak sorokat sírni

SZABADON

Én is csak kanállal eszem a krumplilevest
és közönyösen mosom naponta a fogam –

lehet hogy otthon
pizsamában és papucsban más is zseni?
Kis szigetünkön mindnyájan pálmafát öntözgetünk
Néha leszállunk megmártózni a nagy Tengerben
és röhögünk hogy a másik pucér
néha fölsegítünk pálmafánk alá
egy-egy embert
fenntartva büszke jogunkat
mi halásztuk ki
mi lökhetjük vissza

MOLNÁR IMRE

IFJÚSÁGOM EMLÉKMŰVE

Már a koszorút leakasztom
fülemről, elég a tréfa.
Minek ide a sok vacak rongy,
szeméttelepek hulladéka?

Unalmas lett a mártíromság,
bukott vigécek hősi póza.
Libeg a szélben lyukas, rossz zsák,
emlékművem fellobogózva.

Eldobom ezt a koszorút, mely
virágtalan, ócska drótváz.
Akinek itt nem jutott hely,
a dologhoz jó arcot vág.

Én kiszállok a kocsiból
ott, ahol nincs megálló.

A zörgő szerelvény ellohol,
jajgatva csattan át a váltó.

Az lesz ám a megérkezés,
ha magához ölel a talpfa.
Ünnepélyes lesz az egész,
döng tábori csinnadratta.

Uraim! a végső megoldás
az egyetlen, emberfölötti:
két sín magányát pompás
híddal örökre összekötni.

Sugározatok gyászzenét
a rádióban hetekig,
és zokogjatok, hogyha két
hatalmas fülem temetik.